

[Finansministeren.]

spørger mig selv, og jeg spørger det høje ting, hvilken besked jeg ville have fået her, hvis jeg var kommet med forslaget om at øge tjenestemændenes lønninger uden samtidig at have anvist veje til dækning af disse udgifter. Jeg tror nok, at så var argumentationen vendt helt om. Nu kunne man endda have henskudt dækningsproblemet, hvis det var sådan, at spørgsmålet om tjenestemandslønningerne først blev aktuelt fra den 1. april, for så kunne man tage det ind i sammenhæng med den almindelige finanspolitik for næste finansår, men der er tale om ikrafttræden fra den 1. januar, og det rejser straks problemet om dækning. Jeg må her sige, at jeg har gjort tjenestemændenes forhandlere opmærksom på, at det var en konsekvens af ønsket om at få udbetalingen skudt frem. Jeg har sagt: det er nødvendigt, som den hele situation er, øjeblikkeligt at tage dækningsproblemet op. Og jeg vil gerne sige, at dette er et spørgsmål om at dække disse merudgifter og alene et spørgsmål herom. Vi påregner for indeværende finansår at få et kasseoverskud på noget over 700 mill. kr. Man kunne for så vidt sige, at der var en margen til at afholde en merudgift på omkring 125 mill. kr. i januar kvartal. Men jeg tror, man må give mig ret i, at det er ikke forsvarligt at afsvække finanspolitikken. Det er ikke forsvarligt over statsfinanserne at pumpe yderligere efterspørgsel og købekraft ud, og derfor melder spørgsmålet sig om at tilvejebringe øjeblikkelig dækning.

Der har været anstillet nogle betragtninger over, om nu ikke disse provenuberegninger førte til, at der blev tale om overdækning. Jeg vil såmænd gerne sige, at jeg ville græde tørre tårer, hvis der var tale om overdækning; men det er der ikke; det er da i hvert fald, hvis der viser sig at være det, meget ubetydeligt. Provenuet er regnet ud til på årsbasis at være 424 mill. kr.; det er naturligvis et meget nøjagtigt tal, som vi godt ved ikke holder. Det,

der skal dækkes, er en udgift på i hvert fald tæt op imod 500 mill. kr., og jeg har altså måttet tage den merindtægt i betragtning, der kan ligge i begrænsningen af disse indkøbsrejser, som vi ved foregår; men jeg tror ikke, at der er noget at hente på dette sidste felt, i hvert fald i januar kvartal, umiddelbart efter at man har stoppet de muligheder, som findes dér. Der er jo noget, der tyder på, at man i en sådan grad har dækket sig ind, at det nok også vil virke i januar kvartal.

For januar kvartal må vi derfor regne med en fjerdedel af årsprovenuet minus vægtafgiften plus $\frac{1}{2}$ vægtafgift, og taget sådan med simpel division giver det et beløb, tror jeg, på sådan noget som 136 mill. kr. Men så ved vi, at januar kvartal er et lille kvartal, hvad afgiftsindtægter angår, så alt i alt er der ikke i dette mere end dækning, og hvad angår det finansår, vi er inde i, må jeg altså bestemt hævde, at vi ikke kan tåle en svækkelse af statsfinanserne.

Hvad angår det kommende finansår, kunne jeg naturligvis have stillet mig på det standpunkt, at det må vi se på til den tid, og det ville vel nok være rimeligt, hvis der var udsigt til inden for den kommende indtægtslovgivning at dække de udgiftstigninger, der vil blive tale om. Men der er ikke en sådan udsigt; der vil tværtimod, når vi kommer hen til foråret, være et problem med at skaffe yderligere dækning.

På denne baggrund synes jeg, det var rimeligt at foreslå dette som en permanent ordning. Om man så kan finde veje senere hen, så man kan slække på punktafgifterne, er en anden sag og for øvrigt en løsning, som jeg med glæde skulle se, for jeg mener, at punktafgifterne er anstrengt til bristepunktet.

Hvis man så vil bebrejde mig, at jeg alligevel ikke har vist opfindsomhed, ikke har ladet fantasien løbe løbsk, og hvad man nu ellers siger, men har udvist, hvad jeg selv ville være tilbøjelig til at kalde himmelråbende traditionalisme, vil jeg sige,